

se vredno pridružuje istega pisatelja »Nemanji« in »Lazarju«, s katerima vred kaže naj-sijajnejšo dōbo srbske zgodovine, dōbo Nemaničev. Patrijotska tendencija in umetniška dovršenost, dobro igranje, lepa scenerija in bogate oprave, vse to je do cela zadovoljilo in uprav navdušilo občinstvo. — Omenjamo še, da je rojakinja naša gospodičina *Avgrinova* predstavljala carevno Angelijo.

**Nova ruska opera.** P. Čajkovskega „Pikovaja dama“, kateri je prijatelj umetnikov M. Čajkovskij napisal libreto po Puškinovi povesti, pela se je z velikim uspehom prvič v peterburškem Marijinskem gledališči dné 7. grudna meseca m. l. Libretu so vložene nekatere pesmi Batjuškove, Žukovskega in Riljeva.

**Listnica.** — Ljuboslav. »Pri luni ljubáv si prisegla,

S poljubom potrdila jo« —

res, taka prisega drži na veke! — Pošiljatelju sonetnega venca »Materno srce«: Requiem aeternam dona eis, Domine! — Miser.

»Nedolžni pevaj, ljubi slavček, pevaj,

Milo pesem tvoja naj doní!

Počivaj, na grobu mi sedevaj!

Ko z drugimi deva ljubljena se veselí.«

Zgōdi se, ako že nečete drugače! — Frigidus. O tisti poeziji, katera se Vam baje razcvita v duši, zapazili nismo v poslanih šestih pesmih ničesar. — Zvonimir. Takim poskušam naš list nima prostora. — Andrejev. Takisto. — Brinjevski.

»Spolnile bodo se željé,

Da bova prav lep par, (sic!)

Sedaj pa le do njé,

Od tod pa pred oltar« —

čestitamo Vam prav od srca! — O družih pesmih molčimo. — Vekoslav. Mojega — sladkega; vesel — trpél; vživati — spremljati; cerkvice — deklica; smeje se — vrneš se — i. t. d., i. t. d. — to menda vender niso rime! Kakó sodimo vsebino sámo, tega Vam niti ne povemo. — S. O.

»Prilepljen jezik je . . . solzé očesa

Ti pričajo, da res mi je hudo« —

gotovo, nam tudi, zlasti ko nam napósled celó kažete srčno rano svojo. — T. G. (»Na razvalinah«); Potočin; J. V. (»Živa mirta«; »Meni srce vroče bije«); M. (»Poslanica«); Izeslav; A. G. (»Devinskemu gradu«); —v—; Srpoš: Nerabno. —

Poslednje čase opažamo, da nam zlasti od mlajših pesnikov naših dohaja obilo sonetov, časih celó — sonetnih vencev. Ta povodenj malone žuga preplaviti vsa uredniška predala naša, in zató mislimo, da je res že skrajno potrebno izpregovoriti v obče nekoliko besed o sonetu, ker ne utegnemo vsakogar posebe opozarjati na brezštevilne hibe v tej vrsti liriškega pesništva. Mladim pesnikom našim je že dovōlj, ako v potu svojega obraza napišejo štirinajst peterostopnih jambiških vrst in jim na konci obesijo nekakšne »rime«, razvrščene, kakor je to predpisano po pesniških zakonih, ali pa tudi — ne! Do ideje sáme jim ni nič; ako sploh imajo idejo, tedaj jo raztezajo ali stiskajo takó, da ji kar udje pokajo, in kaj je konec tega naporenega dela? Sonet? Kaj še, pesniški nēstvor brez nog in glave, smešen in zajedno žalosten pesniški torso! Naravnost nerazumno nam je, kakó da pesnike-novince toli silno miče sonet, jedna najtežjih pesniških oblik, kar jih sploh ima lirika. Koliko sonetov se je v nas že napisalo od Koseskega »Potažbe« do denašnjega dné, ali koliko je dobrih med njimi? Prešérna, Stritarja, Levstika in Cimpermana, te zlahka imenujemo mojstre sonetom; to